

на възстание. Или да измремъ всинца, или да освободимъ България“.

И понеже въ България революционнитѣ организации, до колкото съществували, били подъ тѣхно решително влияние, а Букурещкиятъ центр.комитетъ фактически не съществувалъ, то Д. Страшимировъ е правъ, като твърди, че „тия момци, събрани наедно, били единствения факторъ сега въ цѣлата революционна организация“*).

Събранитѣ революционери въ своитѣ съвѣщания дошли до заключението, че политическото положение сега било още по-тревожно, отколкото въ началото на 1875 г. Възстанието на Босна и Херцеговина не било напълно потушено, Сърбия и Черна гора събирали войски и доброволци, Русия била задъ гърба имъ, готвѣла се сжщо за война. Важни събития се очаквали за следната година. Въ България се чувствувала голѣма наеженостъ на турци противъ българи и обратно. Навсѣкжде се говорило, че въоръжени башибозуци ще нападнатъ и колятъ българитѣ. „Положението било тежко, нетърпимо“, казва историкътъ на тази епоха Д. Страшимировъ въ цит. много пжти съчинение.

Безъ никакви бавения тѣ трѣбвало да отидатъ въ България, набързо да организиратъ и въоръжатъ народа и още идната година — къмъ 1. май — да предизвикатъ възстание. Малцина отъ тѣхъ си правѣли илюзии върху изхода му. Целта бѣ да дадатъ жертви, като пожертвуватъ най-напредъ себе си, дори чрезъ палежи на градове, разрушения и пр. да предизвикатъ кланета отъ свирепитѣ турски башибозушки орди, за да докаратъ намѣсата на Европа. Само така ще се даде на Сърбия и Русия поводъ за въоръжена намѣса, която да доведе до освобождението на България.

*) Д. Т. Страшимировъ, „История на Априлското възстание“, т. I, стр. 231.